

Најоштрији угао на свету

„Наше природне лепоте вешто прикривају наше природне слабости.“; „Стоку имамо, фале нам само свиње, говеда, овце, козе...“; „Кад паметан човек чита Андрића и Његоша, постаје још паметнији. Кад их будала

чита, постаје још већа будала.“; „Наука и култура су нераздвојне. Зато пропадају заједно.“; „Док је бенседина по апотекама, власт може да буде мирна.“ – само су неки од афоризама из најновије књиге „Карлов угао VI“, аутора Драгутина Минића Карла. Књигу, у којој се налазе сабрани афоризми (има их више од четири стотине) и 12 месечних сатиричних коментара из „Политикиних“ рубрика „Карлов угао“ и „Месечник“, недавно је објавила београдска „Просвета“.

Драгутин Минић Карло и током 2017. године редовно се оглашавао на страницима нашег листа, коментаришући на свој духовит начин, кратком формом, различите актуелне теме, попут климатских промена, малог наталитета, родне равноправности, мушко-женских односа, ријалити програма, Хашког трибунала, српске дипломатије, односа Срба и Албанаца...

„Карлов угао“ је најоштрији угао на свету. Тек када аутор у њему неку појаву искарикира, исмеје и искритикује, она добије своје право значење. Минић успешно 'скенира' све политичке, друштвене, привредне, комуналне, културне, спортске и ине болести. Сатиром их дијагностикује, а хумором лечи. Смех овог доктора хумора и сатире ведрином ослобађа и растеређује, а његова сатира јеткошћу и горчином ангажује и покреће“, записао је у предговору књизи Александар Чотрић.

„Ова књига није дебела, али је дубока. Зароните!“ – поручује у позиву читаоцима аутор „Карловог угла VI“.

К. Р.

Уметност која изненађује

Промотивна фотографија

Анђела Греговић у филму „Напаћени“

Анђела Греговић тумачи главну улогу у аустријско-украјинском филму „Напаћени“ („Ugly“), који је у оквиру 46. Феста приказан у Центру за културу „Влада Дивљан“. Прича у режији Украјинца Јурија Речинског праги јунаке који пролазе кроз патњу, болест и губитак, покушавајући да пронађу излаз из очаја...

Анђела Греговић је студије клавира завршила у Београду, постдипломске студије из области позоришта у Венецији. Данас предаје сценографију на Факултету примењених уметности у Бечу. Камерну оперу „Моцарт и Салијери“ поставила је у Народном позоришту 2006. Перформанс инспирисан комунистичким манифестом извела је у позоришту у Парми 2007. у сарадњи са познатим редитељем и композитором Хајнером Гебелсом. Остварила је 2011. улогу у филму „Бранд“ Томаса Тота.

– Занимају ме пројекти на граници документарног и експерименталног.

У првом плану филма „Напаћени“, који је премијерно приказан у Ротердаму, јесте јунакиња која доживљава саобраћајну несрећу, а у другом плану огледање две породице, једне у Аустрији и друге у Украјини – каже за наш лист Анђела Греговић.

Како објашњава, редитељ Речински (њен супруг, са којим се упознала за време снимања филма), има специфичан начин рада и акценат ставља на импровизацију. У сценарију постоје почетна и завршна тачка, али како глумци тамо да стигну, каже, нису знали.

– То се види на платну и публика је до сада била подељена, или јој се филм свидео или су нам рекли да не треба више да снимамо. Камере су биле укључене по десет сати и пробали смо разне начине да дођемо до неке сцене, налик навигацији на мору за време олује. Ја сам две недеље лежала у болници да бих видела живот пацијената. Нисам знала када ће да дође екипа да ме снима нити коју сцену ћемо да снимамо. Редитељ би се само појавио и укључио камеру. Добила бих кратку индикацију и кренули бисмо у процес – прича Анђела, и додаје:

– Код Јурија је гледалац, а не филм, место догађаја. Некоме је то веома непријатно, а некоме другоме то нешто значи. Бавили смо се темом болести или било којом ситуацијом у којој су оно основно што имате, а то су ваше тело и хабитус, угрожени. Ако сте без њих, шта остаје? Шта је оно што и даље гори у вама?

Говорећи о овом експерименту, подсећа нас на

мисао Жана Коктоа који је сврху уметности дефинисао речима „изненади ме“.

– Било која форма уметности има задатак да дође до открића слике, звука, до откривења. Откриј ми нешто! Мене највише инспиришу моји студенти који су као на рајском острву, пуни идеја, самостални у начину рада и мишљења. Често учествују на Венецијанском бијеналу у секцији за студенте. Тамо су приказали филм „Don who?“ базиран на Молијеровом „Дон Жуану“. Написали су сценарио тако да се све догоди као што је написано у књизи, само што се главни лик никада не појави. Било је 10 тимова сценографа, 10 редитеља и 100 глумаца... Урадили смо и филм на тему „шта је уметност“. Они ће сваки дан да вам на то питање одговоре нешто друго јер је сам њихов живот стварање – истице наша саговорница.

До сада је два документарца сама режирала захваљујући стипендијама у Њујорку: један о животу продуцентата на Менхетну, други о тренерима

► Публика је до сада била подељена, или јој се филм свидео или су нам рекли да не треба више да снимамо, каже Анђела Греговић

који са глумцима раде на припреми и обнављању улога.

– Занимала ме је страст великих уметника и шта је за њих битно. Прву ствар коју су нам рекли њихови тренери тицала се тога шта да радиш кад изгубиш снагу, кад подбациш или изневериш себе, кад мислиш да си пропао и да ниси успео. Рекли су: „Пропадни, пропадни поново, пропадни боље!“ – наводи Анђела, и додаје да је од свих професора од којих је она учила глуму највише добила од Гордане Марић са нашег Факултета драмских уметности.

– Изазивам своје могућности. То ми и даје прилику да испробам много различитих ствари – каже ова уметница.

Јури Ричински наглашава да је до сада радио само документарце и да му је изазов да од глумаца добије исту аутентичност коју видимо у документарном филму. „Зато нисам хтео конвенционални сценарио. То је метод близак арт-хаус филмовима. Кретали смо од апстрактног ка конкретном. Ништа нисмо форсирали, а глумци би увек долазили на сет са нечим својим и нечим новим“ – каже Ричински, чији је документарцац „SickFuckPeople“, о деци бескућницима, 2013. проглашен најбољим на Филмском фестивалу у Сарајеву. Мирјана Сретеновић